

Arrest

nr. 194 303 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten

naam: [H.]

voornaam: [G.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1, van de wet:

1. Wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten

8. wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig wordt toegestaan

Artikel 74/14 §3, 1° : er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Artikel 74/14 §3 4° : de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV nummer 17G023337 van de Regionale inspectie

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft de autoriteiten niet verwittigd van haar adreswijziging tijdens de periode waarin betrokkene haar bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 24.01.2012 en 26.03.2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Volgens het dossier zou de man van betrokkene [B.M.] illegaal in België verblijven. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorbehouden van gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven en als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM."

2. Over de ontvankelijkheid

Zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen kan verzoeker geen belang worden ontzegd worden bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag [...]". Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

Daar komt nog bij dat het bevel om het grondgebied te verlaten tevens steunt op artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet en dat dit motief niet gepaard gaat met een gebonden bevoegdheid.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster omschrijft het eerste middel als volgt:

“Premier Moyen de la violation des articles 7. 74/14. 62 de la loi de 1980. des articles 1, 2, 3 et 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs. du 3 principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions.”

Zij betoogt als volgt :

“En ce que, la décision attaquée a pour objet d'éloigner Madame [H.] du territoire ;

Alors que la décision querellée n'a pas fait l'objet d'une motivation en fait et en droit individualisée ;

En l'espèce, la partie adverse n'a nullement tenu compte de la situation de la requérante dans son aspect vie privée et familiale. Madame [H.] se trouve sur le territoire du Royaume depuis 2009.

Les motifs contenus dans la décision querellée apparaissent totalement passe-partout.

La décision querellée n'est dès lors pas adéquatement motivée et a été prise en violation des dispositions légales énoncées ci-avant.

L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé (arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Et n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » (CCE, n° 9105 du 21 mars 2008, RDE, 2008, 62)

Or, en l'espèce, ce rapport raisonnable fait défaut.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à

travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision : grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en 4 connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi. (CE, Arrêt Chairi, n°99.353 du 2 octobre 2011 ; CE, Baras, n°81.697 du 6 juillet 1999)

Le principe de bonne administration, inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux, est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier, (arrêt M.M contre Irlande (C-277/11))

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres à la requérante et n'a pas adéquatement motivé sa décision.

La partie adverse n'a pas entendu la partie requérante avant de rendre la décision litigieuse.

Cependant, le droit d'être entendu est consacré par un principe général du droit de l'UE et également par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne.

Ce principe a encore été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt en Cassation administrative du 29 octobre 2015 : « Que dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause Khaled Boudjlida, la Cour de Justice de l'UE a indiqué en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'UE. Le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de l'intéressé, est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne. » (CE, arrêt n° 232.758, 29/10/2015)

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

Ainsi, les arguments selon lesquels Madame n'est pas en possession d'un document d'identité et/ou d'un document de voyage valable et qu'elle ne dispose pas de permis de travail et/ou d'une carte professionnelle apparaissent comme des éléments passe-partout.

En ce qui concerne la menace pour l'ordre public, il apparaît que la décision attaquée ne révèle pas suffisamment qu'il a été procédé à un examen particulier du comportement de Madame [H.] eu égard au danger actuel pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

La motivation de la partie adverse consiste en une formulation totalement abstraite.

Or, la partie adverse ne peut se contenter d'apprécier une dangerosité abstraite pour l'ordre public mais doit évaluer la « dangerosité actuelle » de la personne concernée. (M.Kaiser, Du bon usage des mesures provisoires au contentieux des régularisations, RDE, n° 114, p. 365)

Il s'avère dès lors que la partie adverse n'a pas pris en considération tous les éléments spécifiques à la situation de Madame [H.] laquelle se trouve sur le territoire du Royaume depuis 2009.

La partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre la décision litigieuse.

Partant, la motivation est insuffisante et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée."

3.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoekster kan gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen bezwaarlijk volhouden dat de motieven in rechte en in feite van deze beslissing niet zouden zijn toegespitst op haar zaak. Verzoekster betwist alleszins niet de feitelijke motieven die in de bestreden beslissing figureren en op grond waarvan de verwerende partij toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/14, § 3, 1°, 3° en 4° van dezelfde wet. De Raad ziet verder niet in hoe motieven in rechte kunnen geïndividualiseerd worden anders dan aan de hand van feitelijke motieven.

3.5. Verzoekster acht de motivering van de bestreden beslissing een abstracte standaardmotivering maar indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.6. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.7. Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met haar gezins- en privéleven. Ze specificeert nog dat ze hier in België verblijft sedert 2009.

3.8. De bestreden beslissing stelt duidelijk, *“Volgens het dossier zou de man van betrokkene [B.M.] illegaal in België verblijven. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorbehouden van gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven en als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.”* Gelet op het voormelde kan verzoekster bezwaarlijk volhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven. Voor wat betreft haar privéleven dient de Raad op te merken dat verzoekster de elementen niet uit de doeken doet waarmee de verwerende partij volgens haar diende rekening te houden bij het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekster komt niet verder dan te stellen dat ze hier sedert 2009 verblijft en dat rekening diende te worden gehouden met alle specifieke elementen van haar zaak (*“tous les éléments spécifiques à la situation”*). De Raad ziet niet in en verzoekster verduidelijkt ook niet over welke elementen het gaat en waarom ze verwacht dat verwerende partij rekening houdt met een illegaal verblijf in het Rijk sedert 2009. Voor het overige kan op dit vlak nog worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

3.9. Waar verzoekster nog algemeen stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel aan elementen eigen aan verzoekster (*“l'ensemble des éléments propres à la requérante”*) of het geheel van pertinente elementen van het dossier (*“l'ensemble des éléments pertinents du dossier”*), dient de Raad op te merken dat zij nalaat te specificeren over welke elementen het gaat zodat geen schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden vastgesteld.

3.10. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet dienstig beroepen op deze bepaling.

3.11. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10

september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

3.12. Verzoekster brengt in casu geen enkel concreet element aan dat ze bij haar horen door de verwerende partij zou hebben aangebracht en dat deze zou hebben aangezet om zich te onthouden van het treffen van de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht blijkt dan ook niet.

3.13. Verzoekster uit ten slotte kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet maar zelfs indien deze kritiek gegrond zou zijn, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten voldoende wordt geschraagd door de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en verzoekster dit motief totaal ongemoeid laat.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.14. Verzoekster omschrijft haar tweede middel als volgt :

"Deuxième Moyen pris de la violation de l'article 8 de la CEDH

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation privée et familiale de Madame [H.] laquelle se trouve sur le territoire du Royaume depuis 2009 et y a créé une vie privée et familiale : « Les attaches sociales et les circonstances humanitaires sont présumées lorsque la longueur du séjour est établie. Vu le long séjour en Belgique, on peut raisonnablement présumer que des attaches sociales durables se sont tissées de sorte que la personne en situation précaire au niveau du séjour est un cas humanitaire. Un séjour de fait de 5 ou 6 ans dans le pays constitue une présomption forte et déterminante en ce qui concerne le développement d'attaches sociales durables."

Zij betoogt als volgt:

« La partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre la décision litigieuse et n'a donc nullement procédé à une mise en balance des intérêts en présence, se contentant uniquement d'évoquer sa relation avec Monsieur [B.M.], en séjour illégal lui aussi.

Or, l'article 8 de la CEDH vise à la fois la vie familiale et la vie privée : (F. JULIEN-LAFERRIERE, Note de Jurisprudence, CE, 19 avril 1991, Belgacem et Babas », AJDA, 20 juillet/20 août 1991, p. 551)

«! A cet égard, le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, // examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEÛH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (CEDH, 13 février 2001, Ezzoudhi/France, §25 ; CEDH, 31 octobre 2002, YUdiz/Autriche §34 ; CEÛH, 15 juillet 2003, Mokrani/France §21) L'article 8 de la CEÛH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. La notion de 'vie privée' n'est pas définie par l'article 8 de la CEÛH. La Cour souligne que cette notion est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (CEÛH, 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, §29) l'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait. »

La partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Madame [H.] dans le respect de sa vie familiale et privée vu la longueur du séjour sur le territoire et la perte de facto d'attaches dans le pays d'origine. La partie adverse n'a nullement procédé à un examen attentif et sérieux de la situation ni n'a réalisé de mise en balance des intérêts en présence.

Ici, il est manifeste que, vu ces éléments et vu le temps écoulé, la décision prise à rencontre de Madame [H.] revêt un caractère tout à fait disproportionné et constitue une atteinte à sa vie privée et familiale construite sur le territoire.

Elle na donc pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier. Elle a même ignoré des éléments essentiels de la demande et n'a pas pris la peine d'entendre la requérante sur ses aspects vie privée/vie familiale. (P.Jadoul, S. Van Drooghenbroeck, « La motivation formelle des actes administratifs » La Charte 2005)

« Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence... »

« Qu'il n'apparaît néanmoins pas de cette énumération lapidaire, ni du dossier administratif, que la partie adverse aurait examiné la demande d'autorisation de séjour introduite par la requérante, en particulier sous l'angle de l'article 8 de la Convention précitée, pourtant expressément visé dans cette dernière, ni qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale; qu'il ne ressort m de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que la partie adverse aurait valablement pu considérer, sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation, que les intérêts familiaux et personnels de la requérante ne pouvaient pas l'emporter sur la nécessité de l'éloigner du territoire;

Considérant que la partie adverse a, en prenant les actes attaqués, méconnu l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et violé son obligation de motivation formelle » (Arrêt CE n° 100.587 du 7 novembre 2001) Partant, la motivation ne contient aucun élément de vie privée et familiale et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée."

3.15. Volgens verzoekster ontbeert de bestreden beslissing een belangenafweging in het licht van haar gezins- en privéleven.

3.16. De Raad ziet niet in en verzoekster verduidelijkt ook niet welke belangenafweging ze nog verwacht in de bestreden beslissing aangaande haar gezinsleven wanneer de verwerende partij vaststelt, "Alle gezinsleden verblijven en als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM."

3.17. Met betrekking tot het recht op eerbiediging van haar privéleven dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in precair verblijf sedert 2009. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In casu licht verzoekster nergens op concrete wijze haar privéleven toe en toont ze niet aan dat het van die aard is dat de bestreden beslissing er een inbreuk op vormt of dat de verwerende partij een afweging daaromtrent diende te maken alvorens de bestreden beslissing te treffen.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA